

καὶ εὐθὺς ἐξεῖχε πρὸς τὸ κύμα ὁ λευκοπώγων Σινιὸς ἴστατο ὀρθός, σιγνλός, ἀκίνητος μαγνητιζόμενος ὑπὸ τῆς τακτικῆς φθοᾶς τῶν βαρυφλοίσβων ρευμάτων ἅτινα μυρία ἐξώθουν ἐκδράσματα μακροπλοκάμων φυκῶν.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ πρεσβυτις ἐφάνη, δειλῶς ὥθοῦσα τὴν θύραν, καὶ ὁ ὠχρὸς νεανίας ἔδραμε γοργῶς πρὸς αὐτήν.

— Λοιπὸν ! ἀνέκραξε διεισδύων ἐν αὐτῇ διὰ πυρετώδους βλέμματος.

— Κακαί, κακαί εἰδήσεις ! . . .

— Κακαί διὰ ποῖον ;

— Διὰ σέ, υἱέ μου, ἀλλοίμονον ! . . .

Διεῖδε τὰ πάντα διὰ τῆς ὀξυδερκειᾶς ἣν ὁ πόνος προσδίδει ἡ νοήμων ψυχὴ ! καὶ κατέπεδεν ἄφωνος ἐπὶ παρατυχοῦσης ἔδρας, ἐν ᾗ ἡ μήτηρ ἐπέθετε φιλοστόργως τὰς κρυερὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ πυρεσσομένου μετώπου του. Ἀλλὰ πάραυτα παλμωδῶς ἀναπνέων ἀπηλλάγη αὐτῶν καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸ παράθυρον. Ἦτο νύξ· ἡ ὑπόκωφος ἀπειλὴ τῶν κολπομένων κυμάτων οἰνοῖ ἀγριωτέρα ἀπῆχε καθ' ὅσον τὰ ἐβενόχροα σκότη νύξανον, ἡ δὲ ἀντίθετος ὄχθη, ἥς, ἀνατεινόμεναι πρὸς τὸν αἰθέρα, ἀμυδρῶς μόλις ἐφαίνοντο αἱ ὑψικρύφου ἀκραι, ἐκαλύπτετο ὅλη σχεδὸν ὑπ' αὐτῶν. Τοῦ ζοφεροῦ οὐρανοῦ τὰ βαθύπικνα νέφη ἐφαίνοντο κατερχόμενα πρὸς τὴν γῆν, καὶ δι' ἀραιῶν ἀλλὰ μεγάλων ρανίδων ἀγρίας βροχῆς ἐπέρρανον βραδέως τὴν μελάγχρολον θύσιν. Ὁ νεανίας ἐπὶ μακρὸν ἐσίγα· ἡ πονοῦσα ψυχὴ του συνηδεύετο ἀλγυνῶς μετὰ τοῦ γενικοῦ πένθους τοῦ σκοτάζοντος κόσμου.

— Μῆτερ ! ἀνέκραξεν αἰφνης διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, δὲν θὰ σ' ἐπανίδω πλέον !

— Τί εἶπες ! ἀνέκραξεν ἐκείνη νομίζουσα ὅτι ἡ ἀκοή της ἐσφάλη.

— Δὲν θὰ ἐπανίδωμεν πλέον ἀλλήλους ! ἀπάντησεν ὁ υἱὸς μετὰ πλείονος ἔτι ὀρυκτός.

Παγερά δὲ ὡς ζῶν ἀνδριάς ἐξ ὀρθότρεχος τρόμου καὶ φρίκης εἶπεν ἀγωνιωδῶς συνενοῦσα τὰς χεῖρας :

— Ποῦ θὰ ὑπάγης ;

— Ἐκεῖ ! . . .

Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα κατέδειξεν ἐν τῷ ἀχανεῖ καὶ ὀμιχλώδει ὀρίζοντι τὰ σκοτόπεπλα ὄρη τῆς ἐναντίας ἀκτῆς.

— Δυστυχῆ ! θ' ἀποθάνης ! . . . ἐφώνησεν ἡ τάλαινα μήτηρ, νομίζουσα ἐν τῷ σκότει ὅτι δεικνύει τὸν ποταμόν.

— Ὅχι ! μὴ φοβεῖσαι ! . . . μοὶ ἀπηγόρευσεν Ἐκείνη νὰ φονευθῶ !

« Καὶ ἐγὼ ! » ἔμελλε ν' ἀνακράξῃ ἡ πεφοβημένη πρεσβυτις εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς λέξεως ταύτης, ἥτις καὶ ἀποφατικῶς ἔτι ἐκφερομένη, ἐσπάρατε τὴν καρδίαν της· ἀλλ' ἔστιν κεραυνωθεῖσα ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ μυστικοῦ, ὅπερ ἀνεκάλυπτεν αὐτομάτως ἐν τῇ ἀγρίᾳ ἐκείνῃ στιγμῇ.

— Τί θὰ κερδήσῃς ἂν φύγῃς ; τῷ εἶπε.

— Τί θὰ κερδήσῃς ; ἰδοὺ ! δὲν θὰ βλέπω τὴν κόμην σου δὲ Σενάκ νὰ δώκῃται, νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸν ἴδιον οἶκόν της, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ τὴν βοηθήσω πλέον ! . . . ἄχ ! . . . ἄχ ! . . . εἶθε νὰ μὴ ἐγενώμην ! . . .

— Σὲ παρακαλῶ ! σὲ ἱκετεύω ! . . . ἠσύχασε ! εἰ-

πεν ἡ μήτηρ τὸ γόνυ κλίνουσα πρὸ αὐτοῦ. Ἄς ἰδωμεν· τί νὰ κάμωμεν ἄρα γε ; ἄς ζητήσωμεν ἓνα τρόπον . . . ἀκουσε ! ἂν ἠμποροῦν . . . ὁ πατὴρ σου εἶναι εἰς Παρίσιους· ἂν ἠμποροῦν νὰ θέσω τὴν χεῖρα εἰς τὰ χαρτῖα ἐκεῖνα ἐν ἀπουσίᾳ του . . . τὰ γνωρίζω ἐγὼ· πόσας φθοᾶς μὲ τὰ ἔδειξε ! . . . καὶ ἔλεγε « ἰδοὺ ἡ κλεῖς τοῦ πύργου Σενάκ ! » ἐγὼ τὰ κλέπτω, καὶ σὺ τὰ δίδεις εἰς τὴν κόμην σου ! . . . καὶ τότε ὅλα τελειόουν, καὶ δὲν φεύγεις τότε, υἱέ μου ! . . .

— Τί εἶπες ; τί εἶπες ! ταλαίπωρε μῆτερ ! ἀνέκραξεν ὁ υἱὸς· εὐτυχῶς δὲν εἶναι ἐδῶ διὰ νὰ σ' ἀκούσῃ Ἐκείνη ! ἀλλοίμονον ! τὸ μέσον δὲν εἶναι καλόν . . . καὶ ἔπειτα ὁ πατὴρ μου θὰ σ' ἐφόνευε βέβαια· ἀλλὰ τί νομίζεις ; ὅτι ἡ κόμην σου θὰ ἔσπευγέ ποτε νὰ μεταχειρισθῇ ὄπλον κλαπέν, ἔστω καὶ διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ζωὴν της ; ὦ, δὲν τὴν γνωρίζεις σὺ ! . . . Ἐπὶ τέλους, βλέπεις, τάχα τί καὶ ἂν ἐπανήρχετο . . . ὦ, Θεέ μου, πρέπει νὰ φύγω, τώρα μάλιστα.

— Ἀλλὰ διὰ τί, διὰ τί, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! . . .

Ὁ νεανίας ἐσίγα· ἐσίγα ὡς τὰ ἀμυδρά καὶ ὠχρόφωτα ἄστρα, ἅτινα μέσφ τῶν βαθμυδῶν σκεδαζομένων συννέφων θολῶς καὶ βραδέως ἀνέτελλον, μόνοι δ' ἐν τῇ στυνῇ σιωπῇ ἀπαισίως ἐλάλουν οἱ παφλασμοὶ τῶν συνωθουμένων κυμάτων, ἅτινα ἐρρηγνυντο ἐπὶ τοῦ βράχου θορυβωδῶς.

Ἐδίδαξεν ἔτι ν' ἀποκαλύψῃ πρὸ τῆς μητρὸς του τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐσκανδαλίζετο συγχρόνως ὡς ὑπὸ πειρασμοῦ ἡδέος ὑπὸ τοῦ τρυφεροῦ καὶ ἀνεργμνεύτου πόθου τοῦ ν' ἀφήσῃ ζῶντα τῶν βημάτων του ὀπίσω ἐν οἰρηδῇ ποτε ἀνθρωπίνῃ μνήμῃ τῆς ψυχῆς του τὸν ἄγρον καὶ βαθύπικρον ἔρωτα. Καὶ ὑπέκυψε τέλος εἰς τὸν πόθον αὐτοῦ· μήτοι δὲν εὗρισκεν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς φίλης μητρὸς του ἄξιον τῆς παρακαταθήκης θεματοφύλακα ; ἡ μήτοι πᾶν ὅτι ἔμελλε νὰ ἐκστομίσῃ δὲν ἐξῆγεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν δόξαν τοῦ πολυλατρεύτου εἰδώλου του ;

— Ἐγὼ ἔχω ἐν μυστικόν τὸ ὅποῖον δὲν γνωρίζεις, τῇ εἶπε προσγγίζων ὅπως μὴ ἀναγκασθῇ νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνήν· ἀγαπῶ ὁ δυστυχὴς ὡς παράφρων τὴν κόμην σου δὲ Σενάκ . . . καὶ . . . ἀποθνήσκω ! . . .

Ἡ Λαιτιδίᾳ ἀνατραφεῖσα ἐν γῇ ὅπου ἀδάμαστος εἶναι ἡ φλόξ τῶν σφοδρῶν παθῶν, εἶχεν ἥδη προενοήσει τὸν μυστικὸν τοῦτον ἔρωτα. Ἐν ᾧ δ' οἱ ὀρθαί μοί της ἔστιλβον ὡς θαμβεροὶ ἀδάμαντες ἐν τῷ σκότει διὰ μυστηριώδους πυρὸς, ἐψιθύριδεν ἀσυναίσθητως, μὴδ' αὐτὴ ἐμβάθυνουσα εἰς τὸ λαθυρινωδὲς χάος τῶν ἀνδύων ἰδεῶν αἵτινες εἰς τὸν κυκεῶνα τοῦ νῆρος αὐτῆς ἐπεπόλαζον.

— Τῇ ἐξηγήθης ποτέ ;

— Τῇ ἐξηγήθην ! εἶπεν ἐκεῖνος, ἀσπαζόμενος τρυφερῶς τὸ ὠχρόν αὐτῆς μέτωπον· τῇ εἶπον ἓνα μόνον λόγον, ὅστις ἦτον ἄξιος ὅλης τῆς ὀργῆς της· ἀλλὰ δὲν ὀργίσθη αὐτή ! ὦ, ἂν τὴν ἤκουες ! ἂν ἠτένιζες πρὸ θεῖόν της βλέμμα ! αὐτὴ δὲν εἶναι μόνον μεγάλην δέσποινα, εἶναι καὶ ἁγία συγχρόνως· τοιοῦτο πλάσμα δὲν περιπίπτει εἰς ἀνάγκην λόγων πομπωδῶν, περιθρονήσεως ὀξυφώνων ! . . . μοὶ εἶπεν ἐπίσης μίαν φράσιν, μίαν μόνον φράσιν, τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ ! . . . καὶ οὐδὲν πλέον· ἀλλ' ὦ ! τὴν ἀγαπῶ ἀκόμῃ, θὰ τὴν ἀγαπῶ πάντοτε, μέχρι θανάτου, τὸν ὁποῖον τῇ ὠρκίσθην ὅτι δὲν θὰ ἐπισπεύσω ! . . .

αισθάνομαι ὅμως ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐπανίδω πλέον ἐδῶ· ἔλαβον ἥδη παρ' αὐτῆς πᾶν ὅτι θὰ ἐτόλμων νὰ ὄνειροπολήσω : ἵτοι ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ τὴν ἐξυπηρετήσω ποτέ· ἔσφιγξε τὴν χεῖρά μου, ἐκείνη, μ' ἐκτιμᾷ, δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃ ποτέ... μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον· μοι τὸ ὑπεσχέθη, καὶ ὅταν τὸ ροδόπλαστον στόμα τῆς εἴπῃ κἀτι, ἡ 'Αλὴ-θεια αὐτὴ ὠμίησεν· τώρα ὅτι δὴποτε κἂν θυμῶν, κἂν ἡ σκληρὰ δυστυχία τὴν καταθλίψῃ ἄνευ ἐλπίδος, κἂν ἀπροσδόκητος εὐτυχία τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ παντὸς φόβου ἐν τῷ μέλλοντι, τί δύναμαι πλέον νὰ πράξω ὑπὲρ αὐτῆς ; οὐδὲν ! ἡ εἰς τὸν βίον τῆς ἐπίδρασις μου ἔληξεν· ἀναχωρῶ.

— Ποῦ θὰ ὑπάγῃς ;

'Αλλὰ πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ, ἡ θροὴ τῶν ἀνέμων ἥς τὸν ἥχον ἐπέτεινεν ἡ νυκτὶα σιγῇ, προσεκόμισεν εὐδιακρίτως μέσφ τῆς ἀγρίας βοῆς τῶν ὑδάτων φωνῶν θρηνώδην, προσεγγίζοντα ὅλον ἐν ἐπικλήσεως στόνον, ὅστις ἔκραξε : « Βοήθειαν ! βοήθειαν ! . . . »

Ὁ νεανίας σφθορῶς πρὸς τὴν θυρίδα ὀρμήσας ἀπεκρίνατο διὰ βροντώδους φωνῆς. Ὁ Σινιόλ ὀρθὸς ἔτι ἰστάμενος παρὰ τὸ κύμα, ἐψιθύρισε χαιρεκάκως :

— Ἄς φωνάξῃ ὅσον θέλει ὁποῖος καὶ ἂν ἦναι ἕως ὅτου νὰ φθάσῃ εἰς τὴν θάλασσαν ! . . .

Αὐτοστιγμὴ μέλας τις δυσδιάκριτος ὄγκος, οἷον εἰ δελφὴν γιγαντώδους ἐκυλίσθη κυκλοειδῶς ταχύς ὡς βέλος εἰκοσι περὶπου ὀργυιάς μακράν. Δύο δὲ βραγχναὶ καὶ ἀπέλπιδες φωναὶ ἐν πυκρῇ διωδίᾳ ἠκούσθησαν·

— « Σινιόλ ! » ἔκραξεν ἡ μία· ἀλλ' ἡ ἄλλη, ἀσθενέστερα, ἐλάλησε γοερῶς ἕτερον ὄνομα . . .

Τοῦ νεανίου αἱ τρίχες ἀνωρθώθησαν φρικωδῶς, πλησιάσας δὲ πρὸς τὴν μητέρα, ἥτις οὐδὲν εἶχεν ἐννοήσει,

— Ὁ πατὴρ μου εἶναι εἰς Παρισίους ; ἠρώτησε ριγῶν.

Μὴ ἐμβαθύνουσα ἐν τῇ οἰκτρῇ ταραχῇ τοῦ υἱοῦ τῆς ἐκείνη ἀπήντησε :

— Τὸν περιμένω μετὰ πολλὰς ἡμέρας· διατί ;

— Φορτουνάτε ! . . . ἔκραξεν ἔτι ὠρυομένα ἡ θλιβερά φωνὴ ἐκείνη, ἣν καθαρώτερον προσεκόμιζον ἥδη τῆς νυκτὸς αἱ ταχεῖαι πνοαί.

Διὰ δύο ἀλμάτων ὁ νεανίας διασκελίσας τὴν κλίμακα καὶ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, εἰσώρμησεν εἰς τὴν μικρὰν λέμβον, ἥτις ἦτο προσδεδεμένη εἰς στερεὸν διηροῦν κρίκον δι' ἀρρήκτου ἀλύσεως.

— Τὸ κλειδίον ! . . . Σινιόλ ! τὸ κλειδίον ! γρήγορα, δὲν ἤκουσες ; ἔμβα, καὶ ἄς σπεύσωμεν ! 'Αλλ' ὁ ὑδροβίος γέρων, τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιθέτων, ἠτένιζεν ἀκίνητος τὸν ἄμορφον μέλανα ὄγκον, ὅστις ἐδυθίζετο ὅπως ἀφανισθῇ ἐσθραί, μετ' ἀγρίας δὲ ἀταραξίας προδοιδοῦσης στυννὸν αἰσθημα θριαμβευούσης μνησικακίας, ἀπῆντησε·

— Τὸ πλοῖον ἔχασε τὰ νερά του, δὲν νύρε τὸ ρεῦμα τὸ ὅποιον ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ, καὶ ἡ πλῆμμυρα τὸ ἀνέτρεψε· τὸ εἶπα ἐγώ, ὅτι μίαν ἡμέραν αὐτὸς ὁ ἀρχάριος θὰ φέρῃ κανὲν δυστύχημα ! 'Α ! ἅ ! δὲν μ' εἰδοίκε ἐμὲ ἀρκετὰ δυνατόν ! ἔ, βέβαια ! κ' ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου τόσον δυνατόν, ὥστε νὰ διαβῶ τὸν Ροδανὸν τώρα, ὅτε τὰ νερά ἀνυψοῦνται καθε στιγμὴν ! . . . Καὶ ἤκουε μόνον, ἤκουε τοὺς ρόχθους καὶ τοὺς γόους τῶν κυμάτων καὶ τῶν πνι-

γομένων ὁ γηραιός, ἀπηνῶς ἀπολαύων τὴν πρὸ πολλοῦ ποθουμένην ἐκδίκησιν.

— Τὸ κλειδίον ! τὸ κλειδίον ! ἄθλιε, ἀνέκραξεν ἔτι ὁ νεανίας φρυάττων· εἶσαι λοιπὸν θηρίον σύ ; τὸ κλειδίον ! ἅ, κακοῦργε ! θὰ τὸ ἀρπάσω διὰ τῆς βίας !

Ὁρμησε τότε ἐπὶ τοῦ ἀδυσωπῆτου ἐκείνου, ὅστις ὠρθοῦτο ἀκλόνητος ἔτι ὡς μαρμαρόσθηθος ἀνδριάς· ἀλλ' οὗτος ἔκρυπεν ἀταράχως τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸν χιτῶνα αὐτοῦ.

— Θὰ φύγῃς, τῷ εἶπεν ἡσύχως μ' αὐτὸ τὸ καρυνδόφλοιο, εἰς αὐτὰ τὰ σκοτῆ, εἰς αὐτὸ τὸ ρεῦμα τὸ ὅποιον εἶναι γοργότερον ἀπὸ τὸν ἵππον τὸν τρέχοντα ! τότε εἶναι βέβαιος ὁ θάνατός σου καὶ ὁ θάνατός μου, βέβαιος περισσότερον παρὰ ἂν ἐκρέματο ὑπερῶν τῆς κεφαλῆς μας τῆς λαιμητόμου ἡ μάχαιρα ! ὅχι, νέε μου, δὲν θὰ σοὶ τὸ δώσω τὸ κλειδίον μου ! . . . Ὁμιλῶν ἀνέστυρε τὴν χεῖρα ἀπὸ τοῦ θυλακίου του, καὶ μόλις ἐξέτεινεν αὐτὴν ὀλίγον, δοῦπος ἠκούσθη βαρέος σιδήρου πατάσσοντος τὸ κύμα καὶ κρημνιζομένου εἰς τὸν βυθόν· ταυτοχρόνως δ' αἱ θρηνώδεις οἰμωγαὶ τῶν θυμάτων τὸ τελευταῖον ἠχοῦσαι, ἐτάραξαν ἅπασι ἔτι τὴν ἥχῳ τῆς ὄχθης πρὸς ἣν ἐπὶ μᾶλλον προσήγγισαν.

— Σινιόλ ! ἔκραξε στενάζων ὁ δυστυχής, δὲν ἀνεγνώρισες τὴν φωνὴν ἥτις μὲ προσεκάλει ; μοι ἐφάνη τοῦ πατρός μου ἡ φωνή ! . . .

Καὶ ἤρχισε τρέχων κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης, ὡς ἂν ἤλπιζεν ἐν τῇ ἀπονοίᾳ αὐτοῦ εἰς αἰθνιδίον τι θαῦμα τοῦ Παντοδυνάμου, δι' οὗ θὰ ἠδύνατο νὰ φθάσῃ μέχρη τοῦ ἀποθνήσκοντος.

— Ὅχι ! ἀνέκραξε τότε ὁ λεοντόψυχος γέρων τοῦ ὁποίου τὴν τραχεῖαν μορφήν τὰ νύκτια ἔρεθον ἀπέκρυπτον· ἂν πραγματικῶς ὁ δρυοτόμος πνίγεται, ὁ Θεὸς ἄς τὸν λυπηθῇ καὶ ἄς τὸν συγχωρήσῃ· ἀλλὰ εἰς νεκρὸς φθάνει ἀπόψε πρὸς τιμωρίαν τῆς οἰκογενείας αὐτῆς ! . . . τὸν υἱὸν θὰ τὸν δώσω ! . . .

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ μήτηρ ριγοῦσα καὶ φρίττουσα ἐξ ἀγωνίας ἀρρήτου ἐφθασε τρέχουσα εἰς τὴν πετρώδην ὄχθην· μὴ εὐροῦσα δ' ἐκεῖ τὸν υἱὸν τῆς, ἔβαλε γοερὰς καὶ διατόρους κραυγὰς.

Ἐκεῖνος εὐθὺς ἀνεφάνη βαδίζων ἐπιπόνως διὰ κλονουμένων ποδῶν.

— Μῆτέρ μου, εἶπε διὰ φωνῆς ἀγνωρίστου, ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν· σὲ ἀκολουθῶ.

Ἡ πρεσβυτίς ἠτένιζεν αὐτὸν ἐκπληκτος, διότι ἐν τῇ ταραχῷδῃ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀορίστως μόνον εἶχεν ἀντιληθῆναι τῆς σιγῆς.

— Ἐρχεσθε εἰς τὴν οἰκίαν ; . . .

Ἀνεχώρησαν ὁμοῦ· ἡ μήτηρ τῷ ἀπέτεινε καθ' ὅδον ἐρωτήσεις μυρίας, ἀλλ' ὁ υἱὸς μὴδὲν ἀπαντῶν, τὴν παρέσυρεν εἰς γοργὴν πορείαν, σπεύδων ὅπως φθάσῃ, ἐλπίζων ἔτι ὅτι ἀπατάται, ὅτι ἐνδεεῖς τις, οἰονοῦντο σημεῖον θὰ τῷ ἐδήλου ὅτι ὁ πατὴρ του πόρρω ἀπέιχε τοῦ Ροδανοῦ.

Ἡ Βασιλική, ἰδοῦσα ἐπὶ τῆς φλῆς τὸν ἀδελφόν τῆς, ὅπου ἐπὶ πολλὴν χρόνον οὐδόλως ἐφάνη, ἀφῆκεν ἐπιφώνημα ἐμφανὲς τῶν ἄλλων ἢ χαράν· ὁ δὲ γλυκύπικρος τῆς φωνῆς αὐτῆς τόνος ἐψέλλιδεν ὀργίλως :

— Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ πατὴρ μας δύναται νὰ φθάσῃ καὶ νὰ σὲ καταλάβῃ ἐδῶ· τώρα ἔλαβον τηλεγράφημα τὸ ὅποιον μᾶς πλη-

ροφореῖ ὅτι ἀπόψε ἔρχεται· ἀλλοίμονον εἰς τὴν ράχιν σου ἂν σ' εὗρῃ εἰς τὴν οἰκίαν ! . . .

Ὁ Φορτουνῆτος ἤρπασεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς ἀδελφῆς του τὸν δυσδαίμονα κυανοῦν χάρτην ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀλιγοῖα εἰδήσεις θανάτου ἀνεγινώσκето :

« Ἀπεφάσισα ν' ἀναχωρήσω σήμερον. Δειπνήσομεν ὁμοῦ ».

Καὶ ἀγρίαν κραυγὴν ἀφῆδας, ἐλιποθύμησεν.

Τὴν ἐπιοῦσαν περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, γαιοκτῆμων τις ἐπὶ τοῦ εὐκάρπου πεδίου τῆς ἀπέναντι ὄχθης, ἐθεώρει ἀπὸ τοῦ ὕψους χαμαλοῦ κυματοπλήκτου γηλόφου τὴν ἀρχομένην ἡδὴ ἄμπωτον.

Ἦδη ὁ κοχλάζων βρασμός τοῦ ἐν Κρῶ φυσικοῦ καταρράκτου ἀνῆγγελλε μακρόθεν τὴν ὁδὸν οὕτω ἐντελῆ τῆς πλημμύρας κατάπαυσιν. Φαιδρῶς ὁ γαιοκτῆμων διενεοίτο ὀτιθὰ ἡδύνατο ν' ἀπολαύσῃ τὴν νύκτα ἐκείνην ἥρεμον ὕπνον, ὃν δὲν θὰ ἐτάραττεν ἡ κατακρήμνις τῶν προχωμάτων, σύνθημα ἀκαριαῖον ταχείας καὶ ἀλογίστου φυγῆς πρὸς τὰ ἔσω, ὅπερ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν ἀναμύνουσιν οἱ κάτοικοι τῶν παραποταμίων χωρῶν.

Αἰθνης βαρὺς ὄγκος, σῶμα ἀνθρώπου, οὗ ἡ κόμην συνεκρατεῖτο ὑπὸ τῶν θάμνων περιπεπλεγμένη δεινῶς προὔβαλεν εἰς τὸ ἐταστικὸν ὄμμα τοῦ παρατηρητοῦ, ὅστις ἐπὶ μακρὸν παρετήρησεν αὐτὸ πόρρωθεν μετὰ πολλῆς προσηλώσεως. Φεῦ ! πολλὰκις εἰς τὸν αὐτὸν τόπον εἶχεν ἰδεῖ ἄγνωστον μορφήν ἀλγεινῶς μορφαίνουσαν, φρικαλέως ἡλλοιωμένην, οἷαν καὶ ἡδὴ τῷ παρουσιαζε τὸ ὀγκῶδες ἀνθρώπινον ἐκδρασμα, τὸ ἐξοκειλάν ἐγγὺς τῆς ἀνωφεροῦς τῆς ὄχθης ὄφρυος.

— Εἰς αὐτόχειρ ! εἶπεν ὁ χωρικός ἀπαθῶς.

Καὶ μετὰ τὴν ψυχρὰν ταύτην ἐκφώνησιν ἐπανῆλθεν οἰκαδὲ ἡσύχως, ὡς ἀρμόζει εἰς ἀνθρώπον εἰθιμῆνον εἰς τοιαῦτα θεάματα, ἀποστείλας δὲ βοδὸν τινὰ ὅπως εἰδοποιήσῃ τὴν δικαιοσύνην παρεκάθησεν εἰς τὸ δειπνῶν μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δειπνοῦ ἡ οἰκογένεια συνδιελέγετο περὶ τῆς δυσδαέστου συμπτώσεως, καθ' ἣν πάντες οἱ ἐν τῷ Ροδανῷ αὐτοκτονοῦντες ναυαγοὶ τῆς ζωῆς ρίπτονται εἰς τὴν ἄκραν ἐκείνην τοῦ Μολλεξέ ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Ἐν τούτοις ἡ ἀδιαφορία αὐτῶν εἰς ἐκπληξιν μετεβλήθη ὅτε ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ εὐρεθέντων ἐγγράφων ἐγνώσθη ὅτι ἦτο εὐπορος ἀνὴρ ἐκ Παρισίων ἐρχόμενος. Βαθυτέρα ἐξερεύνησις τῶν ἐγγράφων ἤγαγεν εἰς φῶς ὅτι ὁ πνιγὴς ἦτο δῆμαρχος χωριδίου τινὸς τῆς Ἀρδέσσης, καλουμένου Σενάκ, ἀναμφιδόλως δὲ κύριος φεοδαλικοῦ τινὸς πύργου, τοῦ ὁποίου φωτογράφημα, μεγαλοπρεπῆ παριστῶν ἀποψίν, ἐκράτει ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ αὐτοῦ.

Κατὰ συνέπειαν τῆς εἰδήσεως ὅτι ὁ εἰδεχθεὶς μορφαῖον νεκρὸς ὑπῆρξε πλοῦσιος, τῷ ἀπενεμήθησαν περιποιήσεις· ἀπετέθη δὴλον ὅτι ἐπὶ χλωροῦ ἀχύρου καὶ ἐκαλύφθη διὰ πανίου λευικοῦ, εἰς τὴν ἰσόγαϊον αἰθουσάν τῆς παρατυχοῦς οἰκίας.

Κατόπιν οἱ ἐπὶ τούτῳ ταχθέντες ἐπὶ λευροῦ ἦσαν τὰ ἐξῆς :

Εἰς Σενάκ (Ἀρδέσσην)

« Δῆμαρχος κοινότητός σας εὐρέθη νεκρὸς ἐπὶ ὄχθης μας. Στείlate ὁδηγίας ».

Τὸ πτώμα τοῦ λευδοῦχου ὅμως οὐδέποτε ἀνευ-

ρέθη· ἴσως, ὡς προσεφῆτευσεν ὁ γέρον Σινιόλ, παρεδύρητο μέχρι τῆς θαλάσσης.

ΙΣΤ'.

Μετά τινὰς ἡμέρας ἡ Θηρεσία ἔλαβε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν.

« Ἐμάθετε βεβαίως, κυρία, διὰ τῶν ἐφημερίδων τὴν φθεράν καταστροφῆν τοῦ δράματος· ἀλλ' ἀσθενῶς μόνον, ἐννοεῖται, περιέγραψαν αὐταὶ τὸ γεγονός· τὸ τραγικὸν καὶ φρικτῶδες, ὅπερ μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς μου θὰ ἐπιφοιτᾷ ἀπαισίως εἰς τὴν ἀκοὴν καὶ τὸ ὄμμα μου. Μετὰ τινὰ χρόνον ἡ δυστυχίς μου μῆτηρ θὰ τὸ ἀφηγηθῇ πρὸς ὑμᾶς. Κυρία, σὰς ἱκετεύω, λάβετε οἶκτον πρὸς αὐτήν ! . . .

» Συγχωρήσατέ μας· ὁ ἐξίλασμός συνετελέσθη. Ἄλλως τε ὡς πρὸς ὑμᾶς, παρῆλθεν ἡ οὐέλλα· τέφρα μόνον θερμὴ ἀκόμην ἐν τῷ βάθει τῆς καμίνου, ἥτις ἀνάπτεται ὅπως καταβροχθίσῃ τὰ ἀπεχθῆ, τὰ κατὰ γράφα ἐγγράφα, καὶ οὐδὲν πλεον ταύτης ἀπομένει ὡς λειψάνον τῶν ἀγωνιῶν σας, — τῶν ἀγωνιῶν μας, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἶπω, — αἵτινες παρῆλθον ἀνεπιστρεπτί.

» Ἐπανεέλθετε, κυρία, ἀκολούτως εἰς τὴν στέγην σας, εἰς τοὺς ἐνδεδεῖς, οὓς ἡλεεῖτε, εἰς τοὺς ἀσθενεῖς οὓς ἐθεραπεύετε· ἐπανεέλθετε μηδόλως φοβουμένη τὸν κίνδυνον τῆς ὑγρᾶς διόδου, διότι ὁ στιβαρὸς Σινιόλ ἀνέλαβε πάλιν τὸ παλαιὸν του ἔργον, ὅπερ τολμᾷ νὰ τῷ διαφιλονεικήσῃ. Ἀπαξ ἔτι θὰ διέλθοντε τὸ χρυσάργυρον κύμα τοῦ ποταμοῦ διὰ τοῦ εὐπετοῦς σκαφιδίου του· ἀπαξ ἔτι οἱ εὐγενεῖς πόδες σας θὰ διαβῶσι τοὺς ἐπικλινεῖς παροχθίους λειμῶνας, οἵτινες τόσον πλουσίως ἀνθοῦσιν καὶ τόσον ἡδέως εὐωδιάζουσι σήμερον ! . . .

» Ἀπαξ ἔτι θ' ἀνέλθοντε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ γηραιοῦ ἀστερογειτόνος πύργου· ἀλλὰ τότε μὴ στρέψετε τὸ βλέμμα πρὸς δυσμὰς, ὅπου ἐκτείνεται τὸ πολυθόρυβον ἄστυ· οὐδεὶς, οὐδεὶς πλεον κίνδυνος θὰ σὰς ἐπαπειλῇ ὅπως ἐπανεέλθοντε εἰς αὐτὸ ἐσπευσμένως ὡς ἄλλοτε . . . Στρέψατε μᾶλλον τὸ ὄμμα πρὸς ἀνατολάς, πρὸς τοῦ νεκροταφείου τὸν ἀχανῆ καὶ γαλήνιον ἔκτασιν. Ἐκεῖ, ὑπὸ τὰς ἀειθαλεῖς φηγούς, ὑπὸ τὰς ζοφεράς κυπαρίσσοις, αἱ ἀγναὶ προσπνέουσιν μυροδόλοι ὡς ἄρωμα λιθάνου ἱερὸν καὶ γλυκὺ τὸν ἔσχατον βλαστὸν ἀτυχοῦς γενεᾶς, ἥτις ὑπῆρξεν ἀμείλικτος τῆς ὑμετέρας ἐχθρά, καὶ ἥτις μέλλει νὰ λήξῃ ἐν τῇ σιγῇ, ἀλλ' ἔστε βεβαία ! οὐχὶ ἐν τῷ μίσει καὶ τῇ μνησικακίᾳ, ἡ ὁποία τέως ὑπὲρ τὸ δέον διήρκαδε !

» Ὡ, ἔστε, ἔστε εὐδαίμων ἐσσεῖ ! Ἐνικήσατε κατὰ τῆς δυστυχίας, ἥτις σὰς ἡπειλόνδε, νίκην, ἥς ἦσθε ἀξία· μὴ λησμονήτε ὅμως καὶ ἐμὲ τὸν ταπεινόν, ὅς τις πιστῶς καίτοι ἀσθενῶς σὰς ἐξυπηρετήσά ποτε.

« Φορτουνῆτος Καδραβέ ».

ΙΖ'.

» Ὁ Ἀλδέρτος καὶ ἡ Θηρεσία ἐπανῆλθον εἰς τὸν πύργον αὐτῶν, κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα σπανίως μόνον καὶ ἐπ' ὀλίγον θὰ ἐμφανίζονται ἐφεξῆς ἐν Παρισίοις. Οἱ ἐπισκέπται αὐτῶν, οἵτινες

πολυτηθέςτεροι ἢ δὴ συγγένουςι, εὐρίσκουσιν ἢ δὴ αὐτοὺς κατὰ πολὺ μεταβεβλημένους. Δὲν ἔπαυσαν βεβαίως ἢ δὴ ἰνδαλματοποιοῦντες καὶ ἐκζητοῦντες τὸ ἰδεῶδες, δὲν ἔπαυσαν ἐπιδιδῶντες ὅπως διὰ τῆς ἀρετῆς τῶν τιμῶσιν ἔτι μᾶλλον τὸ περιώνυμον γένος τῶν, οὐδὲ ἀπορροφώμενοι ὑπὸ τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτός τῶν καὶ τῶν καθηκόντων τῆς ἱερᾶς φιλανθρωπίας τῶν, ἀλλ' ἐγένοντο ἐπιεικέστεροι πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, ἀνεκτικώτεροι πρὸς τὴν πραγματικότητα τὴν ταπεινὴν καὶ σκαιάν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀνθρωπινότεροι καὶ συμπαθέστεροι ἐπομένως. Ἦδὴ ἡ περὶ τῶν ἀσθενῶν καὶ πενήτων ἀγία φροντίς, αἱ μετὰ τῶν γειτόνων προσηνεῖς ὁμιλίας καὶ ἡ διευθυνοῖς τοῦ ἐπαισθητῶς καλλυνθέντος μεγάρου ἀπασχολοῦσι καθ' ὅλου τὸν χρόνον αὐτῶν. Οὐχ ἥττον ὅσον δῆποτε πολυάσχολος ἡ νεαρά ἀριστοκρατίας ἀνήρχετο καθ' ἐκάστην ἐπὶ μῆνας πολλοὺς εἰς τὰς γηραιάς καλλιστεφεῖς τοῦ ἀνωγαίου ἐπάλλξεις, ὁπόθεν τὴν φραϊὰν μορφήν στρέφουσα πρὸς ἀνατολάς, προσδύχετο ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς νεανίου, ὃν οὐδέποτε λησμονεῖ.

Πολλάκις ἐξεζητήσατο περὶ αὐτοῦ εἰδήσεις, ἔμαθε δὲ ὅτι ἐγένετο μοναχός, ὅστις θὰ εἰργάζετο ἐπὶ πολὺ τὴν ἀγιοσύνην, ἂν δὲν ἠριθμοῦντο ἐπὶ τῶν δακτύλων αἱ βραχεῖαι ἡμέραι τοῦ μέλλοντος βίου του. Φεῦ! ἢ δὴ ὁ ὑπὸ τὸν τανυσίχειρα τοῦ κοιμητηρίου Σταυρὸν χαίνων τάφος πρὸς αὐτὸν ἀπευθύνει διηγήτην καὶ ἐπίσημον πρόσκλησιν, καὶ γνωρίζων τοῦτο ὁ τάλας, δὲν ἀνδύει, δὲν πτοεῖται, ἀλλὰ χαίρει καὶ ἀναπαύεται. Οὐδὲν προσμένει, οὐδὲν ἐλπίζει, οὐδὲν φοβεῖται ἐν τῷ κόσμῳ ὁ ἐπιθανάτιος οὗτος, ὁ ἀποθανὼν ἢ δὴ πρὸ τῶν ὁμμάτων αὐτοῦ. Ἀγνοεῖ ἔτι καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ ἐρήμου μοναστηρίου τοῦ ἐνέπνευσε ζηλοτυπίαν εἰς τὸν Ἀλδέρτον, ἐν ᾧ ἐπὶ μακρὸν ἡ Θηρεσία οὐδόλως τοῦτο ὑπόπτευσε. Τίς εἶδεν ἂν, -- ὑπὸ μίαν μόνον ἐποψίν, ἐννοεῖται, -- ὁ Ἀλδέρτος τὸ πρῶτον ἢ δὴ καὶ τὸ ἔσχατον ἅμα ἐν τῷ συζυγικῷ αὐτοῦ βίῳ, δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ζηλοτυπῇ! . . .

Πρωίαν τινὰ ἀπὸ τοῦ ἤψους τῆς σκοπιᾶς τῆς ἐκείνῃ παρετήρησε τὸν σύζυγόν της, ὅστις βαδίζων ὑπὸ εὐσκιον ζυγίαν, ἔστρεψε λαθραῖον βλέμμα πρὸς τὰς ὑψιδυμένους ἐπάλλξεις, ὅπου οἱ γλαφυροὶ καὶ εὐχροεῖς αὐτῆς πέπλοι ἐφαίνοντο κυματίζοντες ὑπὸ τὰς δροσώδεις πνοάς.

Φωτισθεῖσα τότε ὑπ' ἐμπνεύσεως στιγμιαίας, ἐξ ἰδίας πείρας, οἶμοι! παρορμηθεῖσα ἔσπευσε πρὸς τὸν γεμῶδη περιπατητήν, ὃν ἐξέπληξεν ἡ αἰθνιδία αὐτῆς ἐμφάνισις.

— ὦ! ἔσο λοιπὸν εὐδαίμων! ἀνέκραξε· τί σοὶ λείπει; τί δύνασαι νὰ φοβηθῇς;

— Ἰδοὺ! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· ἕκαστον τῶν εὐθαλῶν τούτων δένδρων, ἕκαστος τῶν λίθων ἐπὶ τῶν ὁποίων πατεῖς, μοὶ ἀναμνησκέει ἀπαύστως ὅτι θὰ ἦσο μακρὰν σήμερον τῆς οἰκίας ταύτης ἂν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου δὲν παρουσιάζετο ἄλλος τις. . . Ἐκεῖνος, καὶ ὅχι ἐγὼ σοὶ τὴν ἐδῶρκα, τρόπον τινὰ· ποῖός ποτε θὰ μοὶ ἔλεγε ὅτι εἰς ἄλλος, εἰς ἄγνωστος ἀνὴρ θὰ κατελάμβανε θέσιν παρ' ἐμὲ ἐν τῇ καρδίᾳ σου;

— ὦ! καὶ ἂν περισσότερον ἀκόμῃ ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος μὲ εὐηργέται, καὶ ἂν τὴν ζωὴν μου αὐτὴν ἐκατοντάκις διέσωζε, τί σοὶ μέλει; Σὲ καὶ μόνον πάλιν θὰ ἠγάπων, διὰ σὲ καὶ μόνον θὰ ἤμην ἐτοιμὴ ν' ἀποθάνω εἰς πᾶσαν στιγμὴν! ὦ φίλε μου, εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ταπεινωθῶμεν πρὸ τῆς εἰρωνείας, ἢν πρὸς ἡμᾶς ἀπευθύνει ἡ ἀπταιστος φρόνησις· πᾶν ὅ,τι δὲν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἠθικοῦ αὐτοῦ ἡμῶν διεψευδεν οἰκτρῶς τὰς προσδοκίας μας· τὰ πλοῦτη τὰ ὁποῖα ἐνομιζομεν ὅτι κατέχομεν ἀσφαλῶς μικροῦ δεῖν εἰς πτωχείαν ἐτρέποντο· διὰ στρεβλῆς τινος ὁρμῆς τοῦ ἔρωτος ἡμῶν προὔξεν ἡδμεν λύπην πολλὴν εἰς ἀλλήλους· ὁ κόσμος, τὸν ὁποῖον περιεφρονοῦμεν ἀκόμῃ, ἐξεδικήθη πληρέστατα καθ' ἡμῶν, οἱ φίλοι μας μᾶς συνεδούλευσαν κακῶς, μᾶς ὥθησαν εἰς τὸ βάραθρον, καὶ μᾶς ἔσωσε τις; ὁ ἐκθρός μας!

Τέλος αὐτός, ὁ υἱὸς τοῦ ἀθέου πατρός, ὁ ἀπόγονος τῶν Σταυροφόρων κατώρθωσε ν' ἀπαρνῇ τὴν γῆν, καὶ ἀθήκεν ἡμᾶς εἰς αὐτήν, ἡμᾶς τὰ τέκνα τῶν εὐσεβῶν καὶ δικαίων!

ὦ! ἀγαπντέ, ἄς γείνωμεν ταπεινότεροι, ἀπλούστατοι, εὐγνωμονέστατοι πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν εὐεργέτην μας, ἄς ζῶμεν δὲ ὅπως οἱ ἄλλοι, ἐννοῶ, οἱ ἀγαθοί, οἵτινες ἀνταγαπῶνται καὶ εἶναι ἀναλγολιώτως εὐδαίμονες.

— Ἀμὴν! ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλδέρτος θερμοφίλῳ τὰ ροδόπλαστα χεῖρῃ τὰ λαλήσαντα τόσον σοφῶς.

Οὐχ ἥτιον ὅμως ἠσθάνετο ἐκάστοτε ἀοριδὸν τινα δυσθυμίαν ὁσάκις ἡ Θηρεσία, πιστὴ εἰς τὴν ἀγίαν εὐγνωμοσύνην τῆς καρδίας αὐτῆς, εἰς τὰς ὑψηλὰς ἐπάλλξεις ἀνερχομένη, ἐχαιρέτα μακρόθεν τὰς πολυσχιδεῖς καὶ βαθυκυάνους κορυφὰς τῶν πρὸς ἀνατολὰς ὀξυκορύφων ὄρεων, οὐδέποτε ὅμως ἔκτοτε εἶπε λόγον δυνάμενον νὰ ψέξῃ ἢ παρακωλύσῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ εὐγενοῦς τούτου ἔργου.

Ἐν τοῖσι μετὰ τὴν πάροδον ὀλίγων μηνῶν αἱ ἀνοδοὶ τῆς κομῆσεως ἀπέδωκαν σπανιώτεραι, διότι διὰ τὸ ἐξαιρετικῶς ἢ δὴ ἐπιβαρυνθὲν σῶμα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς αἱ ἀνωφερεῖς τῶν κλιμάκων βαθμίδες ἀπετέλουν πορείαν ἐπίπονον. Ἦδὴ ἡ Θηρεσία ἀπώλεσε τὰς πτέρυγας, τὰς λευκάς καὶ ἀσπίλους πτέρυγας, δι' ἃς ἐθλίβετο ἡ σεβασμία μοναχὴ δὲ Σαβορναῖ, ὑπὸ τῶν ἀγίων χειρῶν τῆς ὁποίας ἀναφθεῖσαι, ἔκαιον ἔτι ἐν τῷ εὐφραγῇ τοῦ μοναστηρίου ναφ αἱ χρυσόφλογοι λαμπάδες.

Ὅτε δ' ἡμέραν τινὰ ἔμαθεν ὅτι ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Σενάκ ἐγεννήθη κόρη, ἡ Ἐσθὴρ Εὐτυχία Χριστιανὴ δὲ Σενάκ, ἐπιφορτίζουσα δι' ἐπιστολῆς τὴν πιστὴν Κάθλαιν Κράου ὅπως ἀντιπροσώπευσῃ αὐτὴν ὡς ἀνάδοχον ἐν τῇ τελετῇ τῆς βαπτίδεως, ἔγραψε συγχρόνως πρὸς τὴν προσφιλῆ ἀναψίαν της διὰ χειρὸς τρεμύσεως ἢ δὴ ὑπὸ τὸ μογηρὸν ἄχθος τοῦ γήρατος:

«Ἰδοὺ, φιλάτη μοι κόρη, ἰδοὺ ποῖαν ἐξήπουν ὑπὲρ σου χάριν παρὰ τοῦ Παναγίου Θεοῦ! Ἐφεξῆς δὲν ἀνδύω πλέον· ἄς μὲ προσκαλέσῃ παρ' ἐαυτῷ εἰς οἰανδήποτε στιγμὴν βουλῇ. Ὁ ἀγνὸς ἄγγελος τὸν ὁποῖον σοὶ ἐδῶρκα Ἐκεῖνος θὰ σὲ διδάξῃ ἢ δὴ τὴν τέχνην νὰ βιώσῃς εὐδαίμων ἐπὶ γῆς».